

Hárskúti Hírharsona

2. évfolyam 2. szám

Ára húsz forint

1998. április hó 9.

Forró tél

Az elmúlt két esztendővel összevetve meglepően sikerültek idén a téli hónapok, s nem csupán a határban. Különösebb túlzás nélkül állítható, hogy az elmúlt tíz hétben egyik botrány a másikat érte a faluban — igaz, a figyelmes szemlélő számára egyik–másik úgy kipattanása aligha lehetett meglepetés.

A tervezett kísérlet, amelyben a Hárskúti Hírharsona folyamatosan számolt volna be az eseményekről, bár érdekes lett volna, sajnos nem sikerült. Ilyenformán utólag próbáljuk rögzíteni a történeteket, részben a képviselőtestületi ülések jegyzőkönyveire, részben a falu vezetésének szóbeli tájékoztatására támaszkodva.

Ha nem is a legnagyobb, de minden bizonnyal a leglátványosabb a

kultúrbotrány

lehetett, amelyben számvevőszéki vizsgálat, fegyelmi tárgyalás, képviselői lemondás és szerződésbontás követték egymást gyors egymásutánban. Lássuk sorjában, mi is vezetett idáig.

A kultúrház felújításának lezárultával, mint a közpénzekből finanszírozott beruházások lezárultával általában, az Állami Számvevőszék területileg illetékes szervezete vizsgálatot kezdeményezett egyebek mellett annak megállapítására, hogy a felhasznált 12 milliós állami támogatás felhasználása törvényes keretek között történt-e, valamint, hogy biztosított-e a megvalósult létesítménynek a címzett támogatás szerinti üzemeltetése.

A számvevő kétségkívül alapos munkát végzett. A tizenöt oldalas jelentés megállapította többek között, hogy az állami támogatást olyan célra is igénybevétték (az emeleti vendégszobákra), amelyre azt nem lett volna szabad; hogy a bérlőnek az önkormányzat által kibocsájtott működési engedélye nem tartalmazott művelődési tevékenységet; hogy a bérlési szerződés előnytelen az önkormányzatra és hogy a polgármester felelős abban, hogy a képviselőtestület

nem kapott megfelelő tájékoztatást a számvevőszék korábbi vizsgálatának eredményéről.

Összesen kétféle pozitívnak mondható megállapítás született: a számvevő elismerte, hogy a beruházás műszakilag megvalósult, és, hogy a beruházás számviteli elszámolása megfelelően történt.

Amint az a veszprémi Naplóban is megjelent, a számvevő

két és fél millió forint,

valamint annak kamatai visszafizetésére tett javaslatot a jelentésében — hogy ez milyen helyzetbe hozná az önkormányzatot, elképzelhető. Ezt az összeget a számvevő a vendégszobáknak a kultúrház teljes alapterületéhez viszonyított arányából vezette le.

Az ügy, s különösen a felelősség megítélésében a számvevőszék, a polgármester úr valamint a képviselőtestület álláspontja kivehetően eltér egymástól.

Az államot képviselő számvevőszék azt mondja, hogy ezt az állami támogatást *csak* kulturális célra lehetett volna igénybevenni, falusi turizmusra nem. Az ÁSZ olvasatában a dolgok ilyen alakulásáról a polgármester úr tehet, aki azon túl, hogy nem tájékoztatta megfelelően a képviselőtestületet, olyan szerződést írt alá a faluház bérlőjével, amelyre a képviselőtestülettől nem kapott felhatalmazást.

A polgármester úr azt hangsúlyozza, hogy az ÁSZ tavalyi jelentése egyszer már felhívta a figyelmet a nem támogatott vendégszobáknak az állami pénzből folyó beruházástól történő elkülönítésére (az önkormányzat a saját pénzből természetesen azt épít, amit akar). A polgármester úr továbbá úgy számolt be az ÁSZ-szal történt akkori, szóbeli egyeztetésről, hogy legfeljebb két-háromszázezer forintot kell majd visszafizetni az államnak, amennyiben a vendégszobák megvalósulnak. (Ez az összeg, nem minden logika nélkül, talán a vendégszobákként kialakított helyiségek berendezésének beszerzési költsége lehetett, mivel úgymond egy helyiség funkcióját inkább a

felszerelése, mint az alapterülete határozza meg.) Igen lényeges mozzanat, hogy a számvevő ilyesféle egyezsége nem emlékezett, hanem a fent említett területarányos elvet választotta az állami támogatás jogosulatlan mértékének a megállapításához — mint láttuk, ez éppen egy nagyságrend különbséget jelentett.

A képviselők pedig azt állítják, hogy ők a polgármester úr tájékoztatása alapján elfogadták a “három vendégszoba 2-300 ezer forintért” perspektívát, hiszen ez nyilvánvalóan igen előnyös lett volna a falunak. A testület bírálta továbbá a polgármester urat, amiért az a megítélésük szerint nem a megfelelő súllyal ismertette annak idején az ÁSZ jelentését. A szóban forgó jelentést részleteiben csak a volt építésügyi előadó ismerte a polgármester úron kívül, a testület nem.

A falu vezetésében kialakult, immár krónikusnak mondható

működési zavar

megnyilvánulásaként Frisch László és Frisch Ignác után most egy újabb képviselő, Szilágyiné Liptay Ilona is lemondott a mandátumáról. A képviselő aszszony a lemondás indokaként azt jelölte meg, hogy a polgármester úrral való további együttműködés lehetősége túlon túl beszűkült.

A testület a számvevőszéki jelentés javaslatával összhangban felbontotta a szerződést Vidosa Józsefné vállalkozóval, igaz, nem a kulturális tartalom, hanem az épület szerződésben előírt biztosításának hiányára hivatkozva. Így a faluházban most a könyvtáron kívül más nem működik. A Vidosáék és az önkormányzat közti, a számvevőszék által kifogásolt szerződés kimunkálása egyébként a korábbi jegyző-jegyzőgyakornok, Huszty Kálmán úr nevéhez fűződik, akinek az önkormányzattal szembeni munkaügyi pere azóta is folyik.

További lépésként az önkormányzat, szintén a számvevőszéki jelentés fenti megállapításaival és javaslataival összhangban, kezdeményezte Tamás Gyula polgármester felelősségrevonását. A

fegyelmi határozat

a polgármester úr 35 ezer forintos illetményének 5 ezer forintos csökkentését írta elő.

(Mindezek tetejébe a beruházás kivitelezője, Kauker Mihály hárskúti építőmester a volt építésügyi előadó által igen késedelmesen kollaudált (igazolt) végszámla mellé benyújtotta az elvégzett többletmunkákhoz kapcsolódó, összegükben az ÁSZ által visszakövetelhez hasonló számlát is, de erre a

történetre egy külön cikkben igyekezünk majd visszatérni.)

A kultúrházzal kapcsolatos történések summázata tehát a következő: az önkormányzat, pénz nem lévén a kezében, állami támogatást vett igénybe a felújításhoz. A felújítás megtörtént, a falu a kultúrházat használatba is vette. A beruházás körüli adminisztráció viszont nem kellő körültekintéssel zajlott, aminek következtében az önkormányzat összesen négy-öt millió forintra “megégett”. Ennek a kiadásnak az elkerülése érdekében az önkormányzat több fronton vív utóvédharcot: a számvevőszéki jelentésre reagálva elmarasztalta a polgármestert, felbontotta a bérleti szerződést Vidosáékkal, kérelmekkel fordult a számvevőszékhez és az országgyűlés költségvetési bizottságához, valamint megpróbál a kivitelezővel egyezkedni a számlákról.

Csak zárójelben: engedtessek meg a krónikásnak, hogy ezen a ponton megálljon a tájékoztatással, és a saját szakállára morfondírozni kezdjen. Noha kézenfekvő volna az önkormányzat szorult helyzetét összefüggésbe hozni a polgármester úr és a volt műszaki előadó az ügy folyamán felmutatott teljesítményével, azt hiszem, ezen már túl vagyunk.

Legalábbis elgondolkodtató, hogy az Állami Számvevőszék, amely a szennyvíztisztítórendszer vizsgálatakor oly puha és engedékeny volt, most, egy megvalósult és egy nagyságrenddel kisebb beruházás kapcsán ilyen keményen lép fel a közpénzek védelmében.

Valószínűleg sokkal érdekesebb az ügyben az, ami nincs benne a jegyzőkönyvekben és a jelentésekben. Volt, vagy nem volt egyezség a polgármester úr és a számvevő közt a 2-300 ezer forintra? Találkoztak-e korábban, a csatorna-ügyben? Történt-e akkor valamiféle megegyezés vagy ígéret, mondjuk, a szennyvízberuházás befejezéséről? Lehet-e kétszer hintába ültetni az Állami Számvevőszéket? Érdemes-e?

Ez a gondolatsor át is vezet az eggyel

nagyobb botrány,

a szennyvíztisztító körüli fejleményekhez. Ezek a történések alapvetően két szálon futnak: az egyik a beruházás befejezéséhez szükséges források előteremtésének kísérlete folyik, a másikon pedig a befejezéshez ugyancsak szükséges rendcsinálás.

Az önkormányzat kapcsolatba lépett a Bakonykarszt Rt-vel a szennyvízberuházás hátralévő

munkálatainak elvégzésével kapcsolatban. Az elképzelések szerint a Bakonykarszt fővállalkozóként működne, nem kivitelezőként. A Bakonykarszt jelezte, hogy a beruházás finanszírozásához annak megkezdése előtt biztosítani kell a forrásokat. Jelenleg csak az önkormányzat 6 millió forint általános tartaléka áll rendelkezésre. Ezt ki lehet egészíteni pl. hitelből, azonban egy esetleges OTP hitel felvételéhez az önkormányzatnak valamiféle garanciát kell nyújtania. A garancia lehet jelzálog egy ingatlanon, illetve be lehet építeni a víz-, illetve szennyvízdíjba. Tekintve, hogy az önkormányzatnak jelenleg nincs jelzálogképes ingatlana, ötéves megtérülési idővel számolva a kombinált víz- és csatornadíj ebben a konstrukcióban elérhető a

300-400 Ft/m³-t

is Hárskúton *a megtérülési idő alatt*. Nem kizárt, hogy ebben az esetben a lakosság egy része támogatásért fordulna az önkormányzathoz, hogy a magas vízdíjat meg tudja fizetni.

(Számoljunk csak: ha Hárskúton 35 m³ szennyvíz keletkezik naponta, és a díj 400 Ft, akkor ez öt év alatt 25-30 millió: be lehet ebből fejezni a szennyvízberuházást?)

A felveendő hitel összegének mérséklése érdekében a Bakonykarszt bátorította az önkormányzatot, hogy adjon be pályázatot a Területfejlesztési Tanácshoz.

Az önkormányzat határozatban rögzítette, hogy a tisztítótelep befejezését a Bakonykarszt beruházásában kívánja megoldani (megjegyezzük, hogy pályázatról vagy versenytárgyalásról nem esik szó a jegyzőkönyvekben). A beruházás megvalósítása OTP kölcsönből zajlana, amiért a Bakonykarszt vállalna kezességet.

A polgármester úr meglátása szerint az orosz bázisokból várható összegről szóló hírek egyre biztatóbbak, a polgármester úr legutóbb már 30 millióról beszélt.

A fent említett másik szál, a rendcsinálás figyelmen kívül aligha hagyható mozzanata, hogy a Környezetvédelmi Alap érdeklődni kezdett a beruházáshoz nyújtott 8 millió forint sorsa felől: szerintük némi ellentmondás rejlik abban, hogy a teljesítményarányosan felhasználható pénz elfogyott, a csatornarendszer viszont még nem üzemel. Féltő, hogy amennyiben az önkormányzat nem terjeszt elő egy frappáns magyarázatot a látszólagos ellentmondás feloldására, ez a kis hiba a készségi foktól és a kamatlábaktól függően 2-4 millióba is kerülhet, az önkormányzat számára hasonló helyzetet teremtve, mint az ÁSZ kultúrházzal kapcsolatos jelentésének javaslatai.

Ismert, hogy a csődöt jelentett Vakond Kft. felszámolója bírósági útra terelte a Vakond tartozásainak rendezését (csak röviden: 12 milliót kér), valamint, hogy a perbe belépett a szolnoki Kereskedelmi & Hitelbank, amely a polgármester úr és számos volt jegyzőnk egyike

27 millió forintnyi

összegről szóló kötelezettségvállalására annak idején bankhitelt nyújtott a Vakondnak. Ha a per során bebizonyosodik, hogy a polgármester úr jogszerűen járt el, a Vakond pedig elvégezte a leszámolt munkát, és így a követelések jogosak, az önkormányzat valószínűleg nem kerül el a csődöt.

Éppen ezért bírna igen nagy jelentőséggel, hogy az önkormányzat tisztán lásson a szennyvízberuházás múltjában mind az elvégzett munkák értékét (menyiségét, minőségét), mind pedig a felelősséget illetően. Nyilvánvaló, hogy az önkormányzat eszközei elégtelenek arra, hogy ezekre a kérdésekre választ találjon. Jogerős válaszokat csak olyan apparátussal (ÁSZ, ügyészség, rendőrség, bíróság) lehetne találni, amellyel az állam rendelkezik. És mivel végül is az állam adta a legtöbb pénzt (44 milliót) a szennyvízberuházáshoz céltámogatás formájában, kézenfekvőnek tűnik, hogy a tisztázás érdekében az önkormányzat az ügyészséghez fordult.

A magánbankok érthető reakcióinak fényében azonban

meghökkentő

kontrasztot nyújt az állam magatartása, amely (a Környezetvédelmi Alapot, mint állami szervezetet leszámítva) semmilyen érzékelhető lépéssel nem igyekszik a céltámogatás sorsának követésére. Az ÁSZ, mint említettük, jóval puhább volt csatornaügyben (a vizsgálat tárgyszerű megállapításait semmiféle, a felelősségrevonást célzó kezdeményezés nem követte), mint most, a megvalósult kultúrház befejezésekor. Az ügyészség, amelyet az önkormányzat felkért a beruházás jogszerűségének megállapítására, a kivehetően több, mint gyanús ügyre nem reagált érdemben, hivatalból nem tett feljelentést (ismeretlen tettes ellen), a képviselőtestületől vagy mástól várva ezt a lépést.

Ebben a helyzetben a tisztulásért tevő vagy nem tevő képviselőtestület erkölcsi felelőssége nyilvánvaló. Az országban csődbe került önkormányzatokról szóló híradásokat hallgatva egy hárskúti

csődhelyzet

perspektívája nem túl csábító. Egy zalai kistelepülésen, Nován például elárverezték a községházát is az önkormányzatnak egy magánvállalkozó felé fennálló tartozását kifizetendő, mégpedig az ingatlan értékének a feléért. Nem rémhír és nem kitalálás, hogy a hárskúti polgármesteri hivatal, esetleg az óvoda helyiségei is erre a sorsra juthatnak, a továbbiakban varrodaként, raktárként vagy más funkcióban üzemelve. Hogy a gyerekekkel mi lesz? Nem minden településen van óvoda, mégis felnőnek a gyerekek valahogy. Igaz, a kultúrház némileg nehezebben árverezhető el, mivel állami támogatásból készült el, de ha a vevő visszafizeti az államnak a támogatást, talán ennek sincs nagyobb akadály.

Még egy szót a nyilvánosságról. Igen sajnálatos, hogy a nyilvánosdi, amely mellett a Hárskúti Hírharsona elkötelezte magát, egyelőre nem találkozott a polgármester úr támogatásával. Az indokolatlanul zártta nyilvánított és rajtaütésszerűen összehívott testületi ülések, a hetekig alá nem írt, és így nyilvánosságra sem hozható jegyzőkönyvek nem könnyítik meg sem az újság, sem az érdeklődő állampolgárok abbéli törekvéseit, hogy tájékozódjanak a falu közügyeiről. Ahogyan más olvasóink, úgy a mindenkori polgármester véleményét is szívesen megjelentetjük — a nyilvánosságtól való távolmaradás senkinek a hitelét nem növeli, s különösen igaz ez egy köztisztviselőre.

Acéltigris

Nini, eltűntek a nagy villanyoszlopok! Hogy volt! A részletekről beszélgettünk Mészáros Évával és Rudolf Péterrel.

— *Ne haragudj, olyan ismerősnek tűnsz, nem találkoztunk már valahol?*

— *Én vagyok a szomszédod. A mamáddal mi tevékenykedünk most a Villamosenergiaipari Kutatóintézet (VEIKI) volt mérőtelepén.*

— *Miért, mit csináltok ott?*

— *Falusi turizmust.*

— *Á, ezért szedtétek szét az oszlopokat...! Mert útban voltak a falusi turizmusnak!*

— *Az oszlopokat azért szedték szét, mert iszonyú randák voltak. Tavaly nyáron a ház mögötti teraszon üldögélve gyakorta elnézegettük a tájat: a Kab-hegy előtti dombokat, erdőket és földeket, majd délkelet felé a Gyöngyöst, hátul a kiserdőt és a bokrokat, mígnem beleakadt a tekintetünk az utolsó oszlopba. Hozzád még közelebb is volt, téged nem zavart?*

Egy archív felvétel Hárskútról...

— *De. Szörnyen elcsúfította ezt a gyönyörű tájat. Viszont biztos nagyon hasznos építmény volt, hogyhogy a VEIKI engedte ezt, amit csináltak?*

— Ahogy a VEIKI-től hallottuk, az utolsó szilárdságtani méréseket 1989-ben végezték (később már csak meteorológiaiakat), azóta csak a rozsdáé az egész. Az ország tele van elavult, gondozatlan, lassacskán életveszélyessé váló ipari telephelyekkel, amelyek a tulajdonosok számára már csak terhet jelentenek. Ezt a körülményt ismerte fel a VEIKI is, amellyel aztán néhány tárgyalási forduló után sikerült megegyeznünk. Az adásvételi szerződésben kikötötték, hogy a mérőtelephez tartozó vaszerkezeteket le kell bontanunk.

— *... és így az oszlopok lebontásán túl a telephely ingatlanához is hozzájutottatok. Ügyes. Nem gondoltatok arra, hogy ez valójában önkormányzati feladat lenne? Hiszen az erősen legatyásodott önkormányzat tavaly telket akart vásárolni a Szemere László utcában — biztosan jól jött volna neki a volt mérőtelep is.*

— Ezekről az acélszörnyetegektől mi kezdettől fogva szabadulni akartunk. Amikor építkezni kezdtünk, megkérdeztük a polgármester urat, hogy meddig lesznek ezek még itt, és azt a választ kaptuk, hogy “örökre”. Egyébiránt mi a Polgármesteri Hivatalban értesültünk róla, hogy a mérőtelep eladó.

— *Na és mit hallottatok, a faluban mit szóltak az*

emberek?

— Természetesen azoknál talált a dolog a legnagyobb visszhangra, akiknek a földjét érintette a bontás, ebből kellemetlenség is keletkezett. Ezúton is szeretnénk elnézést kérni mindazoktól, akik ily módon arra kényszerültek, hogy az ügygel foglalkozzanak. Reméljük, az okozott kellemetlenségeket sikerült rendeznünk.

Egyebet nemigen hallottunk, lehet, hogy az oszlopok látványa — már csak a közelségük folytán is — valóban bennünket bántott a legjobban. Most azonban sokkal szebbnek látjuk a falut akár belülről, akár fentről, a Borzás felől leereszkedve.

— *Ami azt illeti, az ÉDÁSZ 20 kV-os vezetékének egyik-másik oszlopa sem nyerne szépségdíjat...*

— Ne is mondd, az egyik kis híján áldozatul is esett a bontásnak.

— *Visszatérve a falusi turizmusra, mi várható most a mérőtelepen?*

— Hát, az már nem mérőtelep... Az álmaidról nem szívesen beszél az ember, már csak kabalából sem. Egyelőre felújítjuk a két faházat, aztán majd meglátjuk. Ha valami kialakul, esetleg visszatérhetünk rá a Hárskúti Hírharsona hasábjain.

— *Örömmel. Köszönöm a beszélgetést, és az oszloptalan hárskúti tájat.*

MF

Önkormányzati és más hírek

Sikerrel zárult a faluházban rendezett, 6. számú országgyűlési választókerület polgármestereinek, jelenlegi képviselőinek, illetve jelöltjeinek soros összejövele. A rendezvény megszervezéséért köszönetet mondunk Gabler Ernőnének és Schnelbach Józsefnének.

Schmidt István az új építésügyi-műszaki ügyintéző a faluban; a kiemelt kategóriába tartozó — építési, bontási, használatbavételi és fennmaradási — ügyeken kívül ő látja el a hatósági és műszaki teendőket. Munkanapja a községben minden héten csütörtöki nap teljes munkaidőben (8–16 óráig) van a hárskúti Polgármesteri Hivatalban.

A kiemelt építési ügyek intézője a Veszprém város Polgármesteri Hivatalának részéről **Kovács László** főelőadó, aki ügyfélfogadást minden héten csütörtökön

tart a hárskúti Polgármesteri Hivatalban.

Április 16-án délelőtt háromnegyed tízkor lesz a következő tárgyalás a Vakond Kft. felszámolója, illetve a szolnoki Kereskedelmi & Hitelbank által az önkormányzat ellen indított perben. A tárgyalás helyszíne a Veszprémi Városi Bíróság.

Változások történtek az ellátásban Hárskúton. Bezárt a Diana Vegyesbolt, s megváltozott a Hutvágner-bolt nyitvatartása. Előbb bérlőt cserélt, majd bezárt a Kossuth utcai italbolt. Az új nyitvatartást mellékeljük.

A hagyományos Veszprém-Hárskút hegyi futóverseny május 2-án lesz. A szervezők mintegy 300 induló részvételére számítanak.

Hárskút nyitva:

Polgármesteri Hivatal:	Fő u. 10.	361-116			
ügyfélfogadás:	H-Cs:	8-15			
	P:	8-12			
Posta:	Fő u. 4.	361-291			
	H-P:	8-16			
	pénz:	8-15			
Orvos: Dr. Bede András	Márkó	361-682			
Hétfő:	Márkó:	7-10, 14:30-15:30	Hárskút:	16-17	
Kedd:	Bánd:	6:30-8	Hárskút:	9-11	Márkó: 15-17:00
Szerda:	Márkó:	7-10, 14:30-15:30			
Csütörtök (csak felülvizsgálat):	Hárskút:	9-11	Márkó:	14:30-16	
Péntek:	Bánd:	6:30-8	Márkó:	11-13	
Fogorvos:	Veszprém	Komakút tér 1	424-288		
Dr. Pauer Rozália	Hétfő:	7-13			
	Kedd:	13-19			
	Szerda:	7-13			
	Csütörtök:	13-19			
páros	Péntek:	13-19			
páratlan	Péntek:	7-13			
Hétfélig ügyeletek:	Felnőtt:	Cserhát I.	322-650		
(Veszprém)	Gyermek:	Cserhát I.	425-685		
	Fogorvos:	Halle út 5e	425-228	(8-14)	
Könyvtár:	Faluház	Hétfő	16-17	Szombat	13-14
ÁFÉSZ bolt	Fő u. 8.	361-195			
	H-P:	7-12, 14-16	Szo:	7-12	
Magdi	Fő u. 23.	361-287			
vegyeskereskedés	H-P:	6:30-11, 14-19	Szo:	7-15	V: 8-12
Mini diszkont	Fő u. 53.	272-617			
	H-P:	7-10, 14-19	Szo:	7-16	
Presszó		Kossuth u. 6a	272-604		
	H-Szo:	6-9	14-20		
	V:	8-12	15-20		
Fodrásüzlet		Szemere u.	272-643		
	K:	7:30-14:30			
	Sze:	11-18			
	Cs:	7:30-14:30			
	P:	11-18			
(minden hónap 2. és 3.)	Szo:	7:30-12			
Takarmánybolt		Fő u. 51.	272-588		

Állatorvosi körjárat a faluban hétfőn és csütörtökön van, amelyre bejelentkezni a polgármesteri hivatalnál lehet. Az állatorvos dr. Czifra László, tel. 324-212

Hárskúti Hírharsona

Közéleti helyi újság, megjelenik havonta kétszer.

Szerkeszti és kiadja: Mészáros Ferenc, 8442 Hárskút, Pf.1. Tel/fax: 88/272-644.

Kapható némelyik boltban, a fodrásüzletben, és a presszóban.

A lap megjelent számai hozzáférhetők a faluház könyvtárában, illetve az Interneten (<http://www.relief.hu/hhh>).